SVOBODA СВОБОДА

UKRAINIAN DAILY — УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК

Пам'ятайте про Україну!

VOL. XCVI. No. 159. JERSEY CITY and NEW YORK, WEDNESDAY, AUGUST 23, 1989 CENTS 25 ЦЕНТІВ ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, СЕРЕДА, 23-го СЕРПНЯ 1989 Ч. 159. РІК XCVI.

УКЦЕРКВА ІСНУЄ В УКРАЇНІ

Як уже повідомлялося в „Свободі" з 24-го червня і з 11-го серпня ц.р., газета „Московскіє Новості" вже неодноразово писала про переслідування Української Католицької Церкви і про те, що Митрополит Галицький і Київський Філарет заперечує факт її існування. У зв'язку з цим, газета „Московскіє Новості" ч. 33 з 13-го серпня знову поруши ла тему переслідування УК-Церкви, опублікуваши інтерв'ю з Владикою УКЦ Володимиром Стернюком, розмову з яким провів кореспондент Олександер Гуревич.

„Чотири століття тому виникла наша Церква, — розпочав Єпископ В. Стернюк. — Історики і теологи по-різному трактують причини й характер Брестської унії 1596 року. Бурхливий протест тодішнього правос лавія проти несподіваного переходу в іншу віру його вчорашніх прихильників цілком зрозумілий. Та чи переконливо посилатися на аргументи і факти чотирьох сотлітньої давности, відмовляючи нам у праві на існування? Ще один дивний доказ: недостойна поведінка служителів Цекви. Мож ливо, їхня поведінка й заслу говує засудження, але окрім них є сотні тисяч простих людей, які нічим себе не заплямували. Для них наша знеславлена релігія залишається вірою батьків і дідів, традиційною духовною цінністю. Я бачу, що наше право на леґальне існування оскаржує РПЦерква. Можу зрозуміти чому: заторкнута важлива ділянка її інтересів. Але я щиро шкодую, що саме РПЦ, яка несправедливо постраждала в минулі роки, не зрозуміла нашу трагедію".

З приводу того, що УК-Церкву звинувачують у співпраці з гітлерівцями та українськими націоналістами, Владика Стернюк відповів, що він засуджує будь-яке насильство і поділяє біль втрати кожного, чиїх близьких поглинули часи жорстоких лихоліть. Та якщо зважити те, що сьогодні стало відомо всьому світові про сталінський режим, то все виглядатиме зовсім не так, як досі твердили офіційні чинники. Населення України і раніше знало про фальсифіковані політичні процеси, про колективізацію, про розправу над вірними, численні розстріли, голод. Про це писала довоєнна преса в Польщі, до складу якої тоді входила Західня Україна. Тому нічого дивного нема в тому, що частина населення підозріло й насторожено ставилась до совєтської влади. Крім того, німці обіцяли закріпити права Церкви. Повіривши їм, деякі діячі УКЦ погодилися на співпрацю з ними. Але чи можна провину окремих осіб використовувати для дискредитації й обвинувачення всієї УКЦ, з метою її ліквідації. Адже ті окремі особи були суворо покарані, а тисячі вірних разом з родинами були вигнані з рідних земель тільки за те, що не хотіли зрадити свої релігійні переконання.

„Ми не можемо визнати справедливими рішення Львівського собору 1946 року. В тих жорстоких умовах не було найменшої змоги виявити демократичним шляхом волю п'яти мільйонів греко-католиків Західньої України, — сказав В. Стернюк. — Ми щиро вітаємо довгожданні демократичі зміни в поглядах на релігію і віримо, що цей великий принцип пошириться і на нашу Церкву".

А тимчасом вірні моляться в православних церквах, оскільки в українських като ликів і православних багато спільного: мова, національні традиції, обряди, молитви, символіка. Україн

(Закінчення на стор. 3)

М. Рудницький на урядових ковертах совєтської пошти

Джерзі Ситі, Н.Дж. — З України почали приходити листи із спеціяльними ковертами, на яких зображено портрети видатних культурних діячів СССР.

Однією з них є видана з датою 1989 року міністерст вом зв'язків СССР коверта з портретом відомого львівського письменника Михай ла Рудницького. Біля добре виконаного портрету письменника в кольорах є написи українською і російсь кою мовами: „Український радянський письменник і педагог М.І. Рудницький".

Поява цього портрету є характерна для зміни відносин у теперішній совєтській імперії. Невідомо чи таке всесоюзне відзначення означає теж регабілітацію таких писань М. Рудницького, як збірка його літературознавчих статтей „Від Мирного до Хвильового".

Видана 1936 року, ця праця була стрінута частиною галицьких літературно-ми стецьких кіл як лівацько-ліберальний виступ, а комуністична офіційна критика до кінця життя письменни ка (1975 р. колола йому очі за цей нібито „націоналістичний" твір і промовчувала його в біографіях письменника.

Хор „Веснівка" виступить на Союзівці

Хор „Веснівка" з дириґенткою К.Зорич-Кондрацькою в Римі минулого року.

Союзівка. — Літо добігає кінця , а з ним зближаються заключні тижні вакаційного сезону на гостинній відпочинковій оселі УНС — Союзівці. Одначе цей факт зовсім не міняє настанови управителів оселі, щоби ці останні тижні мали бездоганну мистецьку програму для гостей.

Отож і не диво, що в суботу, 26-го серпня ц.р., о год. 8:30 вечора відбудеться концерт міжнародно відомого й українською громадою любленого молодечого дівочого хору „Веснівка" з Торонто під батутою його основниці і дириґентки Квітки Зорич-Кондрацької.

Хор „Веснівка" почав своє існування у 1965 році та з тих пір безупинно зачаровує різнородну публіку своїми мистецькими виступами, на сценах Північної і Південної Америки та Европи.

По концерті охочі до танців моггимуть забавлятися під звуки знаної оркестри також з Торонто „Рейджінґ Гуцулс", грою якої захоплюється молоде покоління Америки і Канади.

Заговорили про мафію в Києві

Джерзі Ситі, Н.Дж. (Н. Осока). — Останнім часом до редакції газет, радіо й телевізії України надходить багато листів зі скаргами на брак у крамницях найнеобхідніших товарів і продуктів харчування.

На підставі цього, редактор газети „Вечірній Київ" В. Карпенко звернувся до міністра торгівлі УССР А. Статинова листом, у якому писав: „Особливо багато нарікань викликав у киян розподіл цукру за так званими запрошеннями. На початку нинішнього року керівники міської торгівлі спочатку відмовились створювати прострочені запрошення, а потім під тиском громадськости було вирішено отоварити лише запрошення за грудень 1988 року, що викликало нову хвилю невдоволення".

Далі В. Карпенко пише, що громадяни цікавляться, чому таке погане забезпечення і яка ситуація з виробництвом цукру в Україні та в Союзі. Цікавляться вони й тим, чи відповідають дійсності чутки про мафію, що діє в торгівлі України.

Міністерство торгівлі відповіло, що „задовольнити повну потребу населення міста (Києва) в продуктах харчування різноманітного асортименту можливості покищо немає. Враховуючи найбільшу кількість звернень, які надійшли, відносно продажу цукру, Міністерство торгівлі УССР постійно вживало заходів до своєчасних доставок м.Києву цукру та кондитерських виробів. Якщо в 1986 році в місто було завезено 64,8 тис. тонн цукру, то в 1988 році — 79.4 тис. тонн".

Далі міністер торгівлі Статинов пояснює, що картки на цукор по всій республіці та в столиці запровадили „з метою ліквідації черг". Щоправда, картки він сором'язно називає запрошеннями. Проте не пояснює, чому в республіці, яка найбільше виробляє цукру, його неможливо придбати навіть маючи в руках „запрошення". Міністер скидає вину на самогонників, замість того, щоб признатися: в Києві не вистачає цукру тому, що його вивозять за межі республіки, а тієї частки, яку дозволено залишити в Україні, ледь вистачає, щоб забезпечити крамниці Києва. Отже громадяни інших міста і сіл змушені їхати до столиці щоб через родичів та знайомих придбати хоч трохи цукру.

Щодо мафії, міністер промовчав, але за допомогою дискусії у „Вечірньому Києві" відповідь знайшлася сама.

Кілька років тому під час проведення традиційної читацької „заочної летючки", редакція отримала листа, автор якого пропонував пос лати О. Швеця до Сицилії, аби там боровся з мафією, бо в Києві, мовляв, такої нема. Але тепер цей самий автор змінив свою думку і прислав до газети нового листа, в якому каже, що Швеця вже не треба відряджати до Сицилії, оскільки виявилося, що мафія є і з нею треба боротися. Але головним доказом того, що мафія в Києві таки існує, є не лист цього читача, а той факт, що мафія сама про себе заявила, надіславши до редакції таке: „Редакторе! Вгамуй Швеця. Інакше випустимо з нього кишки, а редакцію спалимо. — Мафія Дніпровського району".

„Друкований" почерк цього письма свідчив про те, що його автори мають досвід у таких „справах". Пізніше було кілька наполегливих телефонних дзвінків з вимогою зустрічі „в затишному куточку".

Тому О. Швець і звернув увагу громадськости, що в проєкті нового закону нема статті, згідно з якою можна було б за допомогою закону боротися з мафією. А такий закон дуже потрібний, каже Швець, бо згодом можна буде почути знайомий патос застійних років: „Наша мафія — найсильніша мафія в світі!"

КОМУНІСТИ ВИМАГАЮТЬ НОВИХ МІСЦЬ В УРЯДІ

Варшава, Польща. — Ще десять днів тому лідер „Солідарности" Лєх Валенса сказав, що в коаліційному уряді комуністи дістануть два важливих пости — міністра оборони і міністра внутрішніх справ. Однак тепер секретар ЦК Польської об'єднаної робітничої (комуністичної) партії оголосив, що двох місць у кабінеті міністрів їм замало. „Якщо вони будуть дуже вимогливі, — сказав Валенса, про опозицію комуністів, — то можуть втратити все".

В резолюції ЦК ПОРП не сказано, скільки міністерських місць хоче дістати Комуністична партія, і не пояснюється, які саме ці пости.

Перший секретар ЦК ПОРП Мєчислав Раковський сказав в інтерв'ю газеті „Трибуна Люду": „Ми не капітулюємо. Ми не відмовимося від завоювань соціялізму. Ми готові захищати їх". Раковський заявив, що якщо комуністи не дістануть достатньої кількости міністерських течок, вони відмовляться підтримувати уряд.

Фракція комуністів у сеймі не має достатньої кількос ти депутатських мандатів, щоб бльокувати вибрання на пост прем'єр-міністра представника „Солідарности" Тадеуша Мазовецького. „Солідарність" в коаліції з Селянською і Демократичною партіями становлять парляментську більшість. Однак комуністи можуть створити труднощі при голосуванні за кандидатури на міністерські пости.

Комуністи претендують також на місце міністра закордонних справ і міністра фінансів.

Лєх Валенса дав інтерв'ю у Ґданську. Заяву Раковського він назвав „провокаційною". Лідер „Солідарности" заявив: „Якщо вони (комуністи) будуть валяти дурака, то позбудуться всього. Їх взагалі усунуть від керівництва". Валенса сказав, що Мазовецький може запропонувати комуністам додаткові пости, але не підкориться силі. „Нам, — зауважив Валенса, — необхідні реформи. Але якщо партія (комуністична) не розуміє цього, якщо вдас ться до провокацій, що вже відбувається, то втратить усе".

Під час інтерв'ю Валенсу запитали, чому він не заперечував проти обрання прем'єр-міністром комуніста, але як тільки на цей пост був вибраний Чеслав Кіщак, Валенса став протестувати. „Відповідь проста, — сказав лідер „Солідарности". — Спочатку комуніст став президентом. Потім вони (комуністи) поставили колишнього прем'єра на пост першого секретаря. А потім призначили прем'єр-міністром міністра внутрішніх справ, генерала. Така комбінація (Ярузельський — Раковський — Кіщак) дала змогу комуністам монополізувати владу. Миритися з цим не можна було. Нинішній політичний клімат сприяє реформам".

Очікують, що у середу, 23-го серпня, сейм буде голосувати з приводу кандидатури Тадеуша Мазовецького на пост прем'єр-міністра.

На Союзівці відбудеться З'їзд Ашафенбурґської гімназії

Дітройт. — Організаційний комітет 2-го З'їзду ашафенбурґської гімназії повідомляє, що з'їзд відбудеться в днях 23-го і 24-го вересня на Союзівці.

В програмі з'їзду передбачається: субота 10:30 — 12:30 реєстрація; після полуденку товариська зустріч і короткі наради; 6:30 коктейль, опісля вечеря з розваговою програмою і танці. В неділю — Богослужба, сніданок, Панахида і спільна знімка. Всіх, хто ще не прислав зголошення, проситься його прислати до д-ра А. Серафина: Dr. A. Serafyn, 2565 Timberwyck Trail Troy, Mich. 48098. Замовлення кімнат слід полагоджувати в адміністрації Союзівки.

Опубліковано вправи та касети до книжки „ Українська мова"

Едмонтон, Альта. — Канадський Інститут Українських Студій опублікував вправи і слухові касети до відомого підручника „Ukrainian for Undergraduates", автором якого є проф. Данило Гусар-Струк з відділу славістики при Торонтонському університеті.

Двадцять дві вправи в книжці відповідають лекціям у підручнику „Ukrainian for Undergraduates", а комплет 11-ох касет подає той самий матеріял у слуховій формі. Вправи і касети доповнюють підручник, який здобув велику популярність у курсах української мови, де його використовується уже понад 10 років.

„Ukrainian for Undergraduates" (XXXII, 350 стор.) коштує 19.50 дол., вправи (87 стор.) — 12.95 дол., а комплет 11-ох касет 119.95 дол. Усі ціни подані в канадських долярах. Учителі та студенти в Канаді, які купують усі три видання в той самий час можуть скористати з 20-відсоткової знижки.

Замовлення слід надсилати на адресу: Richard Jones and Associates, 10722 — 124 St., Edmonton, Alta. T5M. OH1.

НОВИНИ З УКРАЇНИ

• Всеукраїнська установча конференція Народного Руху України за перебудову відбудеться від 8-го до 11-го вересня ц.р.

• 2-го липня 1989 року в Калуші відбувся концерт хору з села Шевченко колишня Кирилівка. На концерті було піднято національні синьо-жовті прапори. За це оштрафовано: Федора Бандуру на 200 карбованців, Богдана Плексуна на 250 карбованців, Миколу Гривняка на 300 карбованців.

• Члена Товариства Української Мови „Відродження" в Калуші Василя Івасюка оштрафовано на 500 карбованців за критику громадської газети „Радянська Україна" за вміщення на її сторінках матеріялу „Хто і під якими прапорами", в якій паплюжиться українська національна символіка. Суддя — голова народного суду Калуша, Михайло Їзейко.

• Тернопіль-Львів. Місцева творча громадськість висловлює канадській фірмі „Кобза" свою стурбованість тим, що вона спонзорує проведення конкурсу, який місцеві власті перетворили на фарс. Жодна дійсна творча група не була допущена. Конкурс відбувається між групами, які не мають творчої вартости.

• Запоріжжя, 22-го липня, передає Сергій Айбабін. В цей день в центрі міста на площі Жовтневій члени місцевої філії УГС підняли український синьо-жовтий прапор. Вперше за багато десятиліть над містом замайоріло українське національне знамено. Після підняття прапора до сотень присутніх звернувся член УГС Сергій Айбабін, який зачитав звернення запорізької філії організації до громадян, а також дав довідку про українську національну символіку. Міліція у події не втручалася. Серед присутніх на площі були представники обкому партії. Крім того, надійшло повідомлення, що низка неформальних організацій, міста вирішили заснувати ініціятивну групу Народного Руху України за Перебудову.

• Червоноград, Львівська область 21-го липня, передає Ярослав Данилейко. По місті поширювалися чутки про те, що скоро прибудуть два автобуси з членами УГС зі Львова. Місцева міліція і група молодиків у цивільному були підняті на ноги, але ніхто так і не приїхав. Виникає реторичне питання, кому вигідні такі провокаційні плітки під час шахтарських страйків, коли атмосфера в місті і без того напружена.

• Волинь, 22-го липня, передає Меладій Семенюк. В Луцьку поширюються провокаційні чутки про те, що 28-го липня, нібито, намічається погром росіян. 23-го липня о 3-ій годині дня місцеві неформали зберуться на майдані біля колишньої тюрми для політв'язнів, щоб протестувати проти тих, хто, розповсюджує дезінформацію, розпалює міжнаціональну ворожнечу.

• Хмельницький, 22-го липня, передає Володимир Яворський. В місті проведені установчі збори місцевої філії УГС. Головою обрано Василя Рибака. Вироблено статут філії. Від виконкому УГС був присутній Микола Горбаль.

• Львів, 22-го липня. О 3-ій годині дня закінчилася тижнева голодівка, організована членами УГС та представниками інших неформальних організацій міста, яка ставила за мету продемонструвати незгоду свідомих українців відносно рішення властей республіки заборонити українську національну символіку. Під час голодівки зібрано 14,000 підписів на підтримку символіки та за леґалізацію УКЦ. Збір підписів буде продовжуватися щодня від 7-ої до 9-ої години в центрі міста.

УЦІС

ДОПОВІДЬ Д-РА В. МОРОЗА

Кергонксон, Н.Й. — „Чорнобиль... випадковість чи заплянована катастрофа?" — буде темою доповіді д-ра Валентина Мороза, яка відбудеться в суботу, 2-го вересня, о год. 5-ій по полудні тут в залі церкви Пресвятої Трійці. Доповідь влаштовує 89-ий Відділ Союзу Українок Америки. Рівнож д-р В. Мороз виголосить доповідь в неділю, 3-го вересня в Ґлен Спей, Н.Й., на тему: „Справа, без якої не втримаємося" і в понеділок, 4-го вересня, в Гантері, Н.Й., 4-та год. по полудні про „Чорнобиль".

В АМЕРИЦІ

СЕКРЕТНА СЛУЖБА ЗСА оголосила про викриття шайки фальшивомонетників, які виготовили фальшиві банкноти і кредитові картки на суму 21.6 міл. долярів. До кримінальної відповідальности притягнуті 43-річний Григорій Спектор з Квінсу, 27-річний Антон Одіноков з Мангеттену і мешканці Брукліну 31-річний Роман Коломпар, 28-річний Роман Сталінський і 27-річний Олег Пузайцер. Фальшивомонетники, які винаймали друкарню Трайборо прінтінґ у Бронксі, виготовили банкноти вартістю 10, 20 і 100 долярів на суму 17 міл. дол. і картки Амерікен експрес і Ситібанку на 4.6 міл. дол.

КОЛИШНІЙ ФЕДЕРАЛЬНИЙ прокуратор Мангеттену Рудольф Джуліяні впевнений, що він буде чудовим посадником Ню Йорку. Джуліяні пояснює це так: „Головна проблема Ню Йорку — злочинність, а хто, як не я, професійний юрист і прокуратор з великим досвідом, зможе її вирішити?" Однак критики Джуліяні вважають, що, вибираючи посадника, не можна керуватися його логікою. Якщо людина і добилася чогось у прокурорській ділянці, а на інших справах не розуміється, то не може займати місце мера такого великого міста як Ню Йорк. Місце такої людини в канцелярії прокуратора або в юридичному бюрі, але не в ратуші.

ЯК ПОВІДОМИЛА ГАЗЕТА „Вашінґтон Таймс", запущений два місяці тому секретний супутник раннього оповіщення, призначений для збирання розвідувальної інформації про потенційні ракетні запуски, як виявилося лише тепер, не забезпечений лейзерним зв'язком компанії МекДоннелл. Не зважаючи на одержані від уряду 418 міл. дол. компанія не встановила на супутнику ні одного комплекту такої системи. В даний час Департамент оборони провадить розслідування обставин цього кричущого випадку який, можливо, буде кваліфікуватися як недобросовісність при виконанні контракту.

П'ЯТЬ ОСІБ, ВКЛЮЧАЮЧИ трьох, заарештованих в липні ц.р. в Баффало, Н.Й., визнані винними за намір переправити комп'юторне обладнання в Совєтський Союз. Офіційні особи, які провадять розслідування, повідомили, що якби Совєтський Союз дістав таке комп'юторне обладнання, то це поставило б під загрозу крайову безпеку З'єднаних Стейтів, бо комп'ютори могли бути використані для створення модерної військової техніки, включаючи нуклеарну зброю.

СТАТИСТИКИ ПІДРАХУВАЛИ, що американці протягом дня з'їдають стільки піцци, що нею можна було б закрити поле площею 30 гектарів. Крім того, у З'єднаних Стейтах щодня продають 53 мільйони „гат доґів", 167 мільйонів яєць і 3,000 тонн цукерків.

У СВІТІ

ПІСЛЯ КОРОТКОЇ РОЗМОВИ, що відбулася в суботу, 19-го серпня, в резиденції президента Польщі — варшавському Бельведерському палаці, Войцех Ярузельський доручив одному з активістів „Солідарности", голові Ради міністрів Тадеушеві Мазовецькому сформувати кабінет міністрів. Перший за післявоєнну історію країни некомуністичний уряд повинен дістати парляментський вотум довір'я, але після того, як Селянська і Демократична партії оголосили про розрив з комуністами, схвалення кандидатури Мазовецького можна вважати вирішеною справою. В суботу у Варшаві відкрився пленум ЦК ПОРП. Після першого ж засідання пленуму комуністи заявили, що будуть боротися за додаткові міністерські місця. За словами одного зі секретарів ЦК Славоміра Вятра, два міністерські пости — зовсім не те, що в понятті комуністів називається широкою коаліцією. В той же день президент Ярузельський прийняв резиґнацію колишнього прем'єр-міністра Чеслава Кіщака.

В РЕЗУЛЬТАТІ СТРАЙКІВ І диверсій паралізовано залізничний рух в багатьох областях європейської частини СССР, від Таллину до Нахічевану. Газета „Ізвєстія" надрукувала інтерв'ю з міністром шляхів сполучення Н. Конарєвим, який повідомив, що в результаті страйку російських залізничників в Естонії зібралося 3,000 вагонів, причому понад 700 стоять на діючих коліях і бльокують рух поїздів. В одному Таллині на розвантаження чекає 34 поїзди з продуктами, що швидко псуються, а також з іншими вантажами. Страйковий комітет заявив, що справа про припинення страйку буде поставлена на голосування робітників. „Ми негайно повернемося на працю, якщо дістанемо від естонських керівників необхідні ґарантії", — сказав член страйкового комітету Алєксєй Ґутенов. Він сказав, що страйк буде припинений, як тільки естонський уряд погодиться виконати рішення Верховної Ради СССР, яка оголосила запроваджений в Естонії виборчий ценз таким, що суперечить конституції, і внесе відповідні зміни в республіканське законодавство.

У ЧЕТВЕР, 17-ГО СЕРПНЯ, газета „ Правда" надрукувала заяву Політбюра ЦК КПСС, в якій висувається плян перетворення СССР у справжню федеральну державу з більш децентралізованою політичною і економічною владою. Впровадження пляну в життя може докорінно змінити відносини, що існують між союзними республіками і Москвою, хоч за нею залишиться останнє слово у вирішенні багатьох важливих справ. Заява Політбюра, яка займає у „Правді" півтори сторінки, буде обговорюватися на пленумі ЦК, що відбудеться найближчим часом.

21 РІК ТОМУ СОВЄТСЬКЕ військо і символічно віддані йому військові частини держав Варшавського Пакту (крім румунських) окупували Чехо-Словаччину, поклавши кінець надіям місцевих перебудовників тієї пори на створення „соціялізму з людським обличчям". У неділю, 20-го серпня, на вулицях Праги та інших великих міст Чехо-Словаччини появилися поліційні і армійські патрулі, які дістали наказ не допустити до „небажаних" демонстрацій і мітинґів. Як повідомила представниця правозахисної організації „Хартія-77" Дана Немкова, у неділю в 7-ій годині ранку у її квартиру прийшли працівники органів державної безпеки і повідомили, що господиня дому та її син Давид (також правозахисник) посаджені під дводенний домашній арешт. Доля інших провідних правозахисників покищо невідома. Напередодні „сумної" річниці влада відключила телефони у більшості відомих дисидентів. На початку серпня уряд неоднофазово попереджував, що вживе відповідних заходів, якщо демонстрації матимуть неконтрольований характер.

СВОБОДА SVOBODA
український щоденник UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Svoboda (ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays Mondays and holidays by the Ukrainian National Association Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302
Svoboda (201) 434-0237 UNA (201) 451-2200
Бюро УНС у Вашінґтоні: (202) 347-UNAW; (202) 347-8631 (факс.)
Subscription 1 year — $40.00 6 months — $22.00 3 months — $12.00 UNA members 1 year — $15.00 Change of address — $1.00 Make check or money order payable to "Svoboda
Second Class Postage paid at Jersey City, N.J.

Комуністичний і вільний світи супроти подій у Польщі

Немає двох думок, що затяжна криза уряду у Польщі закінчилася повною прогрою Компартії і вигрою опозиційної ,,Солідарности". Президент Польщі генерал Войцєх Ярузельський мав до вибору — або розв'язати парлямент і розписати нові вибори, або навіть проголосити знову вийнятковий стан із уневажненням його угоди з ,,Солідарністю", — або прийняти пропозицію ,,Солідарности" і двох малих опозиційних партій (Селянської і Демократичної) та призначити запропонованого йому кандидата ,,Солідарности" на нового прем'єра. Вибрав цей останній шлях, здавши собі справу, що його репресії проти демократичної опозиції у теперішній катастрофальній економічній ситуації Польщі — породили би тільки нові масові страйки і заворушення та зудари з військом і поліцією на внутрішньому терені та ворожий настрій у всьому вільному світі. У подібній ситуації опинилася тепер Москва. Вона мала до вибору — або завернути назад до ,,доктрини Брежнєва" про ,,право" СССР рятувати ,,загрожений соціялізм" у будь-якій ,,соціялістичній" країні, або погодитися з фактом програної у Польщі тепер та, за всією вірогідністю, недовзі на Мадярщині. І Ґорбачов хоч-не-хоч погодився з доконаним фактом у Варшаві. Офіційна партійна ,,Правда" проголосила дипломатично, що призначення генералом Ярузельським кандидата ,,Солідарности" Тадеуша Мазовєцького на нового прем'єра — це ,,внутрішня справа Польщі". До речі: Мазовєцький побожний католик, близький кардиналові Ґлемпові. Тут знову вирішним був критерій економіки. В теперішній економічній ситауції СССР Ґорбачов не міг дозволити собі на люксус явної ворожнечі всього західнього світу, від якого сподівається рятунку для порожніх крамниць.

Але на цьому історія змагу між демократією і комунізмом не закінчилася,— закінчився тільки один відтинок того змагу. В СССР Міхаїл Ґорбачов має проти себе обурене ціле консервативне крило Компартії, обурене, бо Ґорбачов допустив до такого для комуністичного світу скандалу, як демократичний прем'єр у комуністичній державі. Значить, в наслідок розгри між ,,Солідарністю" і Компартією — Ґорбачов опинився у ще труднішій ситуації, як Войцєх Ярузельський. Один і другий нетерпляче очікують, чи вдасться новому польському урядові під кермом демократа покращити господарську ситуацію — коли і в якій мірі. Члени і прихильники ,,Солідарности" ликують, але на телевізорах в Америці можна вже було побачити й почути якогось сірого чоловіка у Варшаві, який висловився твердо: ,,Нам треба не прем'єра, а хліба". Ясно, що коли нема хліба, то трудно думати про ідеологію. І Лєх Валенса та протеґований ним Тадеуш Мазовєцький напевне це знають. Їхня ситуація тепер страшна.

Але відомо з подібних прецедентів у різних країнах: хвору економіку мусить вилікувати в першу чергу сам пацієнт. Треба буде завести ощадності, треба буде апелювати до збільшення продукції, треба буде привернути картки на деякі продукти і завести вільний ринок на інші, треба буде вжити багато непопулярних і неприємних засобів. Голодні люди є нетерпеливі. **Невідомо, чи популярність ,,Солідарности" і гін до політичної свободи зрівноважать ту нетерпеливість. Якщо вдасться новому демократичному прем'єрові і його міністрам господарських ресортів покращати економіку, то це буде ударом по комуністах, і матиме величезний позитивний політичний вплив на відносини в СССР. Коли ж не вдасться цей експеримент — може прийти комуністична реакція до влади і в Польщі і в СССР.**

Події у Польщі і на Мадярщині мають куди ширший характер і значення, як тільки для даних країн і їх народів. Наприклад: майже одночасно з вирішуванням кризи уряду у Польщі, польський сойм у минулий четвер прийняв резолюцію із різким натавруванням збройної інтервенції СССР у 1968 році у Чехо-Словаччині проти демократичних реформ тодішнього генерального секретаря Компартії Александра Дубчека. Чеська Компартія і її правління у Празі обурились на те становище польського сойму, бо воно, мовляв, грубе втручання до внутрішніх справ Чехо-Словаччини. Східньо-німецькі комуністи підтримали своїх чеських однопартійців. Отож події в Польщі поглибили розкол у комуністичному світі. Прихід до державної влади члена недавно ще нелеґальної ,,Солідарности" напевно скріпить відвагу прибалтійських і мусулманських країн, членських ,,республік" СССР. Нам найбільш цікаво стежити чи ті події матимуть також позитивний відгук в Україні, де російська мова все ще є єдиною державною мовою. Але не можна буде зупинити комуністичний віз, який почав котитися по похилій площині.

СТРАЙК В ДОНБАСІ

(Надія Світлична за Є. М. Ратниковою)

I.

П'ять днів, від 19-го липня до 24-го, а точніше — до 2 год. ночі 25-липня — влада в Донецьку належала шахтарям. У місті не було порушень громадського порядку, як визнав сам начальник обласного управління внутрішніх справ В. М. Недригайло. Винно-горілчані крамниці були зачинені. Влада ця була не декларованою, а реальною силою, яку поважало все населення — робітники, інтелігенція, студенти, пенсіонери. Міліція номінально була присутня, але потреби в ній не було: порядок забезпечували шахтарські пікети. Так званого цивільного населення не пропускали до страйкарів, окрім членів шахтарських родин. Вхід на площу — в робочому одязі або за жетонами. Привозили харчі і видавали за спеціяльними талонами. До мікрофону підходили тільки представники страйкового комітету, представники шахт.

Про секретаря обкому КПСС Анатолія Винника ніхто не згадав уже на третій день, не кажучи про партійних функціонерів меншого рангу. У перший день А. Виннака ще слухали, на другий запитаннями загнали на слизьке, а третього дня прогнали з трибуни. Члена ЦК КПУ Бориса Качуру, який приїхав із Києва, шахтарі освистали і змусили чи то поїхати, чи то не з'являтися більше перед страйкарями. Ні Щербицького — першого секретаря ЦК КПУ, ні Шевченко — голову Президії Верховної Ради УРСР — події в Донбасі не зацікавили.

Застійна павутина, що обснувала свідомість мас у Донбасі, позначилась на декларованій аполітичності шахтарів, лідери яких підреслювали, що вони висувають виключно економічні вимоги, буцім то далекі від політики. Не усвідомлюючи при цьому, що вони здійснюють величезну акцію громадянського непідкоряння властям, виступаючи як реальна політична сила. Елементарний страх усе ще перешкоджає шахтарям усвідомити себе політичною силою, а це було дуже на руку партапаратникам, які пересиджували поза кулісами цих п'ять діб своєї ганьби.

На площі розігрувалась велика історична драма Донбасу. Лідери виникали з мас, їх підносили, скидали. На їхнє місце з'являлися нові. Площа була шахтарським вічем.

Брехня заповнювала газети, настирливо лізла з телеекранів. Правда була тільки на площі. Найбільш драматичними були три дні: 19-го липня — початок страйку, 22-го–дебати на площі, його кульмінація, і 25-го липня, ніч — його торжество і перемога.

19-го липня о 7-ій год. містом пронеслося: ,,Шахтарі йдуть до обкому". Не вірилося, що це було справді. О 6-ій годині спокійно і діловито — не юрбою, й не колонами, але так, що відчувалася спільна мета і згуртованість — першими прийшли шахтарі трьох шахт об'єднання ,,Соціялістичний Донбас", — близько 500 чол. Всідалися на бетонні плити, розв'язували побутові питання: харчування, обліку страйкарів, кожен із яких мав бути позначений у табелі, інакше йому зарахують прогул. Шахтарі були одягнені в підземне обмундурування, обличчя забруднені вугіллям, не пройшовши крізь лазню — просто з лави. Тепер їхнім робочим ставала площа. На скільки — ніхто ще не знав.

Через годину на площу входили гірники шахти ім. Калініна. Площа зустрічала їх стоячи аплодисментами. За ними підійшли шахтарі з ,,Червоної зірки". І далі всю ніч підходили нові сили.

До ранку практично всі шахти Донецька стояли. Працювали окремі шахти: ,,Трудівська", Моспинська, ім. Абакумова та деякі інші. Об'єднаний страйковий комітет зростав з представників дедалі нових шахт. Вимоги було висунуто подібні до вимог шахтарів Макіївки — економічні, галузні. Додатково порушували питання про ,,афганців" — про мінімальну пенсію для них за рахунок Міністерства оборону, 250-300 крб.

Від 20-го до 21-го липня працювала урядова комісія разом зі страйковим комітетом для узгодження спільних угод. 21-го липня вдень на площі відбувся мітинґ представників шахт. Попри те, що мікрофон постійно був вимкнений (його вмикали тільки для оголошень) шахтарі наполягли — їм дали поговорити. Цей мітинґ тривав близько двох годин.

Представники шахт повідомили, що керівники шахт, ІТР (інженерно-технічні робітники) і начальники дільниць намагаються зірвати страйк, обдурюють шахтарів, повідомляють їм фальшиві вістки про те, що страйк нібито припинено. Представник шахти ім. Ґорького повідомив, що другу зміну спустили до лави, а коли шахтарі, спустившися вниз, побачили, що шахта стоїть, і збагнули, що їх обдурено, почали вимагати, щоб їх підняли на гору. Адміністрація відмовилася це зробити. Шахтарі змушені були просидіти зміну під землею, але не працювали. А виїхавши після закінчення зміни, не допустили до праці наступної зміни. Просили страйковий комітет розібратися в цій провокації.

Закінчення буде.

Лист в Україну

(Микола Руденко, український письменник і голова Закордонного Представництва УГС, щотижня передає в Україну свої радіолисти на різні актуальні теми. Один з таких листів друкуємо внизу. — Ред.).

Сьогодні я хочу поділитися радістю, яка народжується тоді, коли тобі випадає познайомитися з видатним літературним явищем.

Я кажу про роман Уласа Самчука ,,Темнота". Над цим твором, що налічує близько п'ятисот сторінок, Улас Самчук працював сім років — з 1948 по 1955. Українська Вільна Академія Наук в Ню Йорку видала його двома роками пізніше — тобто в 1957 році. Тираж, як звичайно для діяспори, був невеликий — отож за 32 роки, що минули відтоді, цей надзвичайний за своєю художньою силою і епохальним значенням твір встиг стати літературним раритетом. Не знаю, чи впав він в око київського літературознавця Миколи Жулинського, який півроку їздив по Америці й Канаді, вивчаючи літературно-художні досягнення української діяспори. Цілком можливо, що цього й не сталося.

Якби цей роман був написаний не українським письменником, а французьким, англійським або навіть російським — його б сьогодні знали на всіх материках. На жаль, нас, українців, мало знають у світі. І якщо ми не навчимося підхоплювати й популяризувати такі літературні явища, як роман 'Темнота', ми й надалі залишимося мало знаною нацією.

Роман охоплює двадцяті й тридцяті роки на Україні, ба навіть у Совєтському Союзі взагалі. Не знаю, з яким твором його можна порівняти за суспільним діяпазоном, літературною майстерністю і жорстокою правдою. Такою жорстокою, яким тоді, в роки сталінської кривавої диктатури, було саме життя. Може, краще назвати безкомпромісну правду зображення в романі 'Темнота' не жорстокою, а нещадною. Та якщо ми з нещадною правдою зобразимо розкуркулення, період сталінської колективізації, страшний голодомор 32-33 років, коли матері поїдали своїх дітей, винищення мільйонів невинних людей в тюрмах і концтаборах — ця правда неминуче виявиться жорстокою. Літературна тактовність допоможе уникнути жорстокого натуралізму, але обличчя епохи неминуче виявиться жорстоким — інакше нам не бачити правди.

Сьогодні читачі СССР захоплюються романом Анатолія Рибакова: ,,Діти Арбата". Я прочитав його в сибірському засланні — і, правду кажучи, також був захоплений. Але після роману 'Темнота' про 'Дітей Арбата' можу сказати так: не безриб'ї і рак — риба.

Шолоховська ,,Піднята цілина" поруч з 'Темнотою' виглядає твором безсоромно лакувальним, відверто коньюнктурним. Та й взагалі все, що написано про період сталінської диктатури, не витримує жодного порівняння з твором Уласа Самчука. Можливо, тільки деякі твори Солженіцина можна поставити поруч. Але боюсь, що й вони програють.

Хай ніхто не подумає, що я віддаю перевагу Самчукові з причин суто національних: я, наприклад, можу сказати, що твір Володимира Винниченка ,,Слово за тобою, Сталіне", написаний на ту ж саму тему, за силою слова, соціяльними маштабами і знанням життєвого матеріялу також не витримує порівняння з 'Темнотою'.

Я певен, що не помилюсь, сказавши таке: це дуже яскравий роман (і не лише в українській літературі, а в світовій), котрий цілком адекватно віддзеркалює страшну сталінську епоху. Я щойно його прочитав. Під час читання приміряв ся, може він бути виданий сьогодні в Совєтському Союзі чи не може. Але ж у жанрі публіцистики буквально все те, що зображує Самчук, совєтська журналістика вже повністю освоїла. Це означає, що не існує жодних моральних і політичних мотивів, котрі не дозволили б видати цього надзвичайно актуального твору.

Цікаво, що Самчук почав його писати ще тоді, коли в Совєтському Союзі на повну силу тривали беріївські репресії. Навіть закінчено роман було іще до XX з'їзду, на якому Хрущов уперше сказав правдиве (хоч і обмежене) слово про сталінські злочини. І тільки сьогодні правда про ті криваві часи піднялася до такого рівня, який властивий романові Самчука.

Я не знаю, кого належить звинувачувати в тім, що один з найперших і найдосконаліших творів про епоху, до якої людство повертатиметься протягом усієї майбутньої історії, лишається й досі по суті, невідомим. Мабуть, винні самі обставини, в яких змушений жити український народ — діяспора протягом десятиліть була відрізана залізною завісою від батьківщини. Нам протягом життя втомкмачували, що там, за океаном, живуть здебільшого українські націоналісти, яких належить вважати ворогами українського народу. Вони думають не про те, як визволити український народ, а тільки про те, як його поневолити. Проста істина, що три мільйони українців, які змушені жити в діяспорі, не мужуть бути ворогами народу — бо що ми тоді називаємо народом? — ця проста думка приводила на тюремні нари та за колючий дріт.

В короткому радіолисті не можна переказати багатоплановий роман, що не лишає поза увагою жодну із сфер совєтської дійсности тридцятих років. Селяни й робітники, вчені й партійні діячі, нарком освіти Микола Скрипник і письменник Микола Хвильовий, які увірвали своє життя пострілами з пістолі; залізний нарком Ягода, начальник ҐУЛаґ-у Ворман, навіть участь самого Сталіна у ви-

(Закінчення на стор. 4)

Михайло Лоза

,,УКРАЇНСЬКИЙ МЕДИЧНИЙ АРХІВ" Ч. 9

I.

Своєю зовнішністю 9-та книга ,,УМА" подібна до попередніх книг. Подібна обгортка роботи Яро Маркевича, подібний розподіл і уклад змісту. Але самий зміст, очевидно, інший. Редактор 9-ої книги ,,УМА" д-р Павло Пундій (йому належить теж і редакція попередніх книг) присвятив її визначному лікареві та громадсько-політичному діячеві, колишнього редакторові (деякий час) ,,Українського Лікарського Вісника", д-рові Томі Лапичакові. Властиво це вже друга книга ,,УМА", присвячена цій постаті. Відносно цього в передмові д-ра Пундія до 9-ої книги ,,УМА" читаємо таке пояснення:

,,Хочу поінформувати, що сьоме число УМ архіву, на 426 ст., було видане зіраксовим способом (20 примірників) та обіймало тільки біографічні нариси і відбитки цікавих статтей пок. д-ра Лапичака, а це число є реґулярним архівним збірником за рік 1985-ий — присвячене св. п. редакторові 'Лікар, Вісник' ".

З цього пояснення видно, що 7-ма книга ,,УМА" була присвячена д-рові Томі Лапичакові повністю, а в 9-ій книзі, крім розділу, відведеного для д-ра Лапичака, є ще й інші.

На 57-ій стор. 9-ої книги поміщено рецензію на 7-му книгу. Назва рецензії ,,Новий випуск 'Медичного архіву' УЛТПА: д-р Т. Лапичак". Автор рецензії названий тільки ініціялами М.Б. Ця рецензія знаходиться ще й на стор. 201-ій. Вперше вона була надрукована в ч. 198 часопису ,,Свобода" з 16-го жовтня 1985 року. Крім згаданої рецензії, на стор. 58-ій 9-ої книги є ще одна згадка про 7-му книгу пера М. Кейвана, скопійована з едмонтонських ,,Українських Вістей" (з 5-го лютого 1989). Обидва автори рецензій віднеслися дуже прихильно і до редактора книги, і особи, якій ця книга присвячена. Це видно хоч би з уривка рецензії М.Б.:

,,Д-рові Павлові Пундієві годиться висказати особливу подяку від лікарської професії, що в останньому випуску архіву УЛТПА зібрав для майбутнього історика та оприлюднив матеріяли про одного з визначних наших лікарів, одного з організаторів лікарів на чужині, редактора ,,Лікарського Вісника" й інших видань. Та вдячність неможе обмежуватись тільки до лікарів. Тому що особа Томи Лапичака виросла як дуже видна постать на полі нашої політичної філософії і політичного мислення в загальному, та причинилась у великій мірі до кристалізації нашої політичної думки, д-рові Пундієві належиться за його працю і досліди письменницької політичної спадщини св. п. Томи Лапичака — теж особлива подяка від представників наших політнауковців і журналістів, бо — повторюю — д-р Лапичак заслужив собі місце в історії наших змагань більш як форматор політичної думки і журналіст, ніж лікар. Лікарів у нас багато, а вдумчивих політичних мислителів — на лік."

Як було вже сказано, 9-та книга ,,УМА" присвячена д-рові Томі Лапичакові тільки частинно. Відведена для нього частина відкривається його біографією пера д-ра Павла Пундія. Цей біографічний нарис має назву: ,,Світлій пам'яті Д-ра Т. Лапичака". До нарису автор додав шість світлин, а саме: світлину д-ра Лапичака, світлину його матурального табльо, світлину доктора з його дружиною Аріядною (це дочка славного українського диригента Дмитра Котка), світлину фрагменту Ді-Пі табору в Берхтесгадені, світлину доктора з сином Дмитром і світлину всієї родини (доктор, дружина, син Дмитро і дочка Ляриса).

Після біографічного нарису поміщено список статтей д-ра Томи Лапичака, друкованих і недрукованих, на різні теми — медичні й немедичні. Статтей на медичні теми є у списку 24, на інші теми — 118. Крім того, названо ще понад тридцять недрукованих статтей і доповідей, теж на різні теми.

В розділі ,,Біографічні нариси та спомини про д-ра Тому Лапичака" д-р Павло Пундій помістив кільканадцять відбиток статтей про д-ра Лапичака з українських часописів, переважно з ,,Українського життя", менше з ,,Українських Вістей", ще менше з інших. Відкривається цей розділ обширною статтею д-ра Юліяна Мовчана, яка була надрукована в ,,Українських Вістях", в числі з датою 1-го жовтня 1964 року. Ця газета видавалася тоді ще в Німеччині, в Новому Ульмі. Назва статті ,,50-річчя д-ра Т. Лапичака". Стаття д-ра Мовчана в основному сходиться з іншою його статтею про д-ра Лапичака під заголовком ,,Д-р Тома Лапичак — десятиріччя його смерти". Стаття ця була надрукована в ,,Українському житті" 1-го квітня 1985 року. Обидві статті, які себе доповняють, змальовують досить докладний портрет д-ра Лапичака. До статтей, які кидають чимало світла на постать д-ра Лапичака, належать ще такі статті: Юрія Степового (стор. 22-25 книги, про яку мова), Миколи Галева (стор. 29), Миколи Бараболяка на тему ,,Д-р Тома Лапичак — від 'вождівства' до демократії" (стор. 51). Позатим, поміщений в цьому розділі матеріял — це переважно згадки з нагоди тої, чи іншої річниці смерти д-ра Лапичака. Їх зміст іноді навіть і тотожний, як ось наприклад, згадка надрукована в ,,Українському житті" 1-го квітня 1980 і 1-го квітня 1981 року. Перша згадка має назву ,,У п'яту річницю смерти бл. п. д-ра Т. Лапичака низько схиляємо голови над його могилою", друга — ,,В шосту річницю смерти бл. п. д-ра Томи Лапичака — низько схиляємо голови перед його тінню". (Див. 38 і 41 стор. книги. Чомусь два рази поміщено копію згадки з ,,Українського життя": ,,Чотири роки, без д-ра Т. Лапичака". (див.: стор 35 і 36). Фрази, а то й цілі відступи посмертної згадки пера Юрія Степового повторяються згодом і в інших згадках. (Прошу порівняти стор. 24 і 38).

Закінчення буде.

Володимир Барагура

ТАРАС ШЕВЧЕНКО — БОРЕЦЬ ЗА УКРАЇНСЬКУ ДЕРЖАВУ

(Доповідь на 15-му з'їзді сеньйорів УНС у 175-ті роковини народження Поета)

II.

Сьогодні зупинюся на самостійницько-державницькій діяльности Шевченка, якою він був одержимий. Найважливішою й найістотнішою рисою Шевченкової вдачі, що пройняла його діяльність і просякла його творчість, є безмірна любов до України: ,,Я так її, я так люблю мою убогу Україну — за неї душу погублю". Він збудив приспану націю, кинув палкі слова боротьби за власну вільну від московського гнобителя Україну. Патріотизм і безоглядна боротьба проти політично-національного, соціяльно-економічного, релігійно-морального та духового утиску за власну суверенну державу — це панівна ціль життя, творчости й діяльности Шевченка.

Про цей аспект поетової діяльности так пише академік Олександер Лотоцький в есеї п. з. ,,Державницький світогляд Т. Шевченка" (,,Тарас Шевченко", варшавське видання творів,1937, том III, стор. 352 і 354): ,,Над змістом усіх його творів панує одна думка — думка про Україну, про її минуле, сучасне й майбутнє з погляду громадсько-національно-державницьких позицій. Епохальна роля Шевченка в історії України лежить у тому, що він відновив наші національно-державницькі традиції, на чергу наших історичних завдань поставив ідею державної незалежности. Ця ідея органічно просякає цілий його світогляд. У його вислові ,,в своїй хаті своя правда і сила і воля" міститься ідейне поетове ,,вірую" та заповіт.

Ця ідея державної самостійности України так органічно вросла в його поетичну творчість і діяльність, що її не змогли викоренити нелюдські знущання ворога. Такої книги, як ,,Кобзар" не має ні один народ. ,,Кобзар" містить у собі національну програму, яка своєю майстерною поетичною формою має вплив на українські маси, як невичерпне джерело незламної віри в визволення всіх поколінь нашого народу, в ідею державної незалежности України".

Подібно висловився про ,,Кобзаря" поет Олесь Гончара у статті ,,Вічне слово" в журналі Літературна Україна". Він пише: ,,З-поміж безлічі книг, з якими має справу історія світової літератури, поодиноко виділяються ті, що ввібрали в себе науку віків і мають для народу заповітне значення. До таких книг належить ,,Кобзар" — книга, яку український народ поставив на першому місці серед успадкованих з минулого духовних скарбів".

Яка подібність характеристики ,,Кобзаря" літературознавцем і поетом, які жили й писали в різних часах і в різних умовах!

* * *

Шевченко вивчив і досконало збагнув, вглибився та продумав до основ історію рідного народу. До княжих часів мав він велику пошану, як до початків і підвалин української нації й державности. Поет високо цінував спадщину, яку нам залишили наші предки з періоду княжої Руси-України.

Одначе найбільшу увагу присвятив поет козацько-гетьманській державі та гайдамаччині й коліївщині, бо пам'ять про ті часи була свіжа. Цю добу Шевченко пізнав не лише з книжок і літописів, але із оповідань свого дідуся, учасника гайдамацького руху та з розповідів інших учасників і самовидці цих подій, від співців-лірників, кобзарів-бандуристів, з народних оповідань, врешті від німих свідків недавньої слави — високих степових могил, які нишком розмовляли з вітром про визвольну боротьбу козаків і гайдамаків. В цих могилах за народними віруваннями спить воля України і прийде момент, що вона прокинеться, що ,,церква-домовина завалиться і з-під неї встане Україна."

Як усі пророки й провісники, так і Шевченко, віщуючи майбутнє України, передбачив його тільки в загальних обрисах, наче в мряці, в гіпнотичному півсні, в екстазі, чи в трансі й не давав часу, коли цей момент наступить, але вірив твердо, непохитно, що така хвилина здійсниться. Навіть сам Богочоловік, Ісус Христос, пророкуючи збурення Єрусалиму й кінець світу та страшний суд, не подав часу, коли це станеться. Але Шевченко віщими очима і пророчим духом передчуває, що —

Розкуються незабаром
Заковані люди,
Настане суд!

або в іншому місці:

Забудеться срамотная
давняя година
і оживе добра слава,
слава України.

Але щоб настав такий радісний час, треба багато натрудитися. Український народ мусить оновити себе. Це оновлення має нам дати козацьке минуле. У поемі ,,Чигирин" поет каже, що це станеться, коли —

Ножі обоюдні
Розпанахають погане
Гниле серце трудне
і вицідять сукровату
і наллють живої
козацької тії крови —
чистої, святої...

Закінчення буде.

Конференція в пошану М. Драгоманова

На своєму останньому піврічному засіданні, що відбулося недавно, Управа Української Вільної Академії Наук (УВАН) у ЗСА зробила два важливі рішення.

Або у вересні, або більш правдоподібно, в грудні 1991 року, УВАН у ЗСА організує конференцію, присвячену 150-річчю з дня народження Михайла Драгоманова. Було б дуже побажано, щоб у конференції взяли участь науковці-дослідники Драгоманова з України.

В суботу, 21-го квітня 1990 року (в суботу після Великодня), в мотелі Голідей Інн В. Бойчука в Бріджвотер, Ню Джерзі (недалеко від Бавнд Бруку), Академія святкуватиме 40-річний ювілей УВАН у ЗСА і 45-річний ювілей УВАН у діяспорі. В програмі будуть доповіді або промови таких науковців, які погодилися прибути: професори Богдан Кравченко, КІУС і університет Альберти, Едмонтон; Юрій Луцький з Торонто, Онт.; Василь Омельченко, Гантер коледж, Ню Йорк; Ярослав Пеленський, університет Айова, Айова Сіті; та Іван С. Решетар, мол., університет Вашінгтону, Сієтл, Ваш.

Управа УВАН сердечно запрошує на свій ювілей всіх зацікавлених науковців і представників американсько-української та канадсько-української громади 21 квітня 1990 року.

Оксана Радиш

Рік української мови

Як відомо, на останній сесії СКВУ рік 1989 проголошено Роком української мови. Це тому, що червона імперіялістична Москва всіма способами намагається в окупованій Україні знищити українську мову. Вона знає, що, знищивши мову, український народ як такий перестане існувати. Отже метою проголошення Року украниської мови є те, щоб українці поза межами України не піддавалися асиміляції, а навпаки, щоб плекали українську мову і боролися проти русифікації України.

Недавно відбулося засідання управи жіночої організації при Хліборобсько-Освітньому Союзі в Куритибі. Кілька членкинь управи були присутні на вищезгаданій сесії СКВУ. Всі членкині управи говорили дуже жваво, але ...не по-українськи, за винятком Режіни Шпак-Рубінець, яка вживала тільки рідну українську мову.

В половині квітня цього року я мусів їхати до Арґентини у приватних справах. Це було якраз перед Великодніми святами. Тому що я перебував у свого сина, який живе в місцевості Саранді, зараз біля міста Буенос-Айрес, ходив я до місцевої церкви на Богослуження і в Великодний четвер, і в п'ятницю, і в суботу (в суботу зі сином носив святити паску). В неділю також ходив на Богослуження. Не було багато парафіян — всі старші віком, можна сказати, що це були майже всі еміґранти, які переважно навіть не володіють добре еспанською мовою. Відправляв Службу Божу о. Михайло Гримач. Цікаво, що він виголошував одне речення чи частину і зараз це саме перекладав на еспанську. І так ціла Служба Божа.

6-го квітня відбулося спеціяльне засідання управи міжорганізаційного комітету за площу Україна, на яке я був запрошений як автор цієї ініціятиви, що увінчалася успіхом, відкриттям площі Україна, яке відбулося 6-го листопада минулого року. Практично всі члени міжорганізаційного комітету — це молодь, вже народжена в Арґентині. Як приємно було слухати, коли всі, без винятку, говорили тільки рідною українською мовою.

11-го квітня був на авдієнції в Єпарха українців-католиків в Арґентині Владики Андрія Сапеляка. Говорили ми про багато справ. Заторкнув я справу о. Михайла Гримача і спитав чи, може, це таке розпорядження епархії, чи власна ініціятива о. Гримача відправляти в такій формі Богослуження. Владика Андрій Сапеляк відповів, що нема такого розпорядження, хоч по деяких церквах, „часом" читається Апостола по-еспанськи. (Слава Богу, в нас у Бразилії ще ніде не читається Апостола по-португальськи).

Ще ми говорили про о. Михайла Гримача. Як мені переказували, о. Гримач кожного року їздить на південь Арґентини, на „резерву" індіян Мапучі, для яких протягом року збирає пожертви, головно одяг, а вже на місці, будівельні матеріяли, і там „одягає" індіян і керує будовами домів для них. Безумовно, треба признати великий жест нашого українського священика. Але висловив я Владиці Андрієві моє велике здивування: чому їхати так далеко на південь і до індіян, коли у північних провінціях Арґентини, як, наприклад, Чако і Міссіонес, є стільки українських родин дуже бідних, які потребують також помочі. І було би так гарно, щоб тим бідним українським родинам помагав український священик.

Владика Андрій погодився зі мною і заявив, що о. Михайло вже менше їздить до індіян.

Будучи ще в Арґентині, попало до моїх рук число 71 за січень-березень видання української епархії, де на першій сторінці вгорі великими буквами виднів заголовок: „Голос Української Церкви".

Я зрадів, побачивши таке гарне видання, такий привітаючий заголовок, і почав пильно його оглядати. Дивлюся на першу сторінку і ...ні одного слова рідною мову — ціла сторінка еспанською. Переходжу на другу сторінку — і те саме: вся еспанською мовою. Правда, внизу коротенька замітка під заголовком: „1989 — рік навчання української мови", але не українською мовою. Переходжу на третю сторінку і це саме: ні слова рідною українською мовою. Переходжу на четверту і п'яту сторінку — і обі українською мовою, але звичайним машинописом, на вигляд „підпільної літератури" в окупованій Україні. Думаю, напевно вже всі наступні сторінки будуть українською мовою. Але я розчарувався, бо і шоста, сьома і восьма сторінки — еспанською мовою, без півслова рідною.

Задумуюся над тим всім і сам себе запитую: невже Рік української мови не доходить до нашої душі? Невже ми так байдуже ставимося до русифікаторів України і йдемо так на руку червоній імперіялістичній Москві, що навіть поза межами окупованої України допомагаємо перекреслити рідну українську мову?

Д-р Михайло Рубінець

Дім студента ім. Миколи і Марії Бойчуків у Куритибі

У прекрасній дільниці Аква Верде міста Куритиби у Бразилії при вулиці Морретес під ч. 801 недалеко головної вулиці „Авеніда президент Кенеді" знаходиться нова українська станиця — Дім студента. Вона розташована в мешканевій секції близько крамниць і тільки 5 хвилин їзди автобусом до університету та приблизно 40 блоків до української католицької катедри, палати Владики Кривого і клюбу „Полтавка".

Будинок набутий і перероблений на студентський гуртожиток заходами спеціяльного шкільного фонду ім. Миколи і Марії Бойчуків при фундації УВУ в Америці.

Будинок мурований, раніше це був банк з великими залями і площею з трьох сторін. В будинку побіч мешканевих кімнат для студентів є кухня, їдальня, читальня і входова заля. Інтернат може примістити 20 студентів, крім того є мешкання для родини чи господаря дому. Навколо будинку є досить площі на поширення чи розбудову інтернату в майбутньому.

Спеціяльною табличкою з тризубом і назвою прикріпленою до муру будинку — вшановано відомих добродіїв і фундаторів та жертводавців на різні національні цілі, а зокрема на виховання і допомогу українській шкільній і студіюючій молоді — наших меценатів Миколу і Марію Бойчуків.

Дім студента вже з першого року заповнився українськими студентами, а цілий ряд записаних чекає на свою чергу. В домі можуть жити тільки дійсно активні студенти за малу місячну плату на вдержання будинку. Всі ті, які закінчили студії чи перервали або пішли на працю — мусять опустити місце для інших. Книжечка-правильник інтернату реґулює щоденне життя мешканців.

В державних школах Бразилії семестральних оплат нема. Студенти платять тільки вписове. У приватних школах семестральні оплати на бразилійські обставини є досить високі. Щоб вступити до університету потрібно здавати складні вступні іспити. В державних університетах за одне місце змагається 6-7 студентів, у приватних 4.

В Куритибі донедавна було два державні студентські гуртожитки і тільки один приватний для студентів-лютеранів. До них тяжко дістатися. Тому Дім студента ім. Миколи і Марії Бойчуків є дуже важливим надбанням для української спільноти не тільки міста Куритиби, але цілої Бразилії. В інтернаті можуть мешкати українські студенти без огляду на віровизнання.

У Бразилії живе 250-300 тисяч населення українського походження. Куритиба має найбільше скупчення українців, коло 25 тисяч. Найбільше скупчення українців в Бразилії є в стейті Парана. Деякі села, а навіть повітові містечка мають більшість українського населення, наприклад, Іваі та Прудентополіс. 85 відсотків українського населення є католицького віровизнання. Церква із своїми інституціями має великий вплив на українське громадське життя та збереження української ідентичности. В самій Куритибі є декілька українських католицьких церков і дві православні із своїми церковними організаціями.

В Куритибі зконцентровані українські громадські установи, як Хліборобсько-Освітній Союз (ХОС), при якому існує Літературно-спортовий клюб молоді (КЛЕМ) та Організація українських жінок, Український осередок бразилійських студій, Товариство прихильників української культури та Українсько-бразилійська центральна репрезентація.

Біля 70 відсотків українського населення живуть по селах. Малі, а в додатку постійно роздроблювані господарства не можуть довше забезпечити не тільки життєвих вимог, але й самого прожитку українських хліборобів. Шанси на вдержання та розвиток мають більші і змеханізовані господарства. Для цього потрібний капітал та сільськогосподарські машини, яких наші селяни не мають.

З огляду на посилену урбанізацію із сіл постійно відбувається масова втеча непідготованої молоді до міст. Кожного року прибуває до Куритиби все більше й більше молодих людей із сіл. Серед них є багато синів і дочок наших українських хліборобів, які шукають за працею та поліпшенням життєвих умовин і можливістю студій. Без найменшої підготови до міського життя, без грошей і опіки, ця молодь попадає в найнижчу клясу міського населення. Використовувана всіми, в біді і нужді вона розпливається в міському морі і затрачується раз назавжди для української спільноти.

CASA DO ESTUDANTE
"M.& M. BOJCZUK"
FUNDADA EM CURITIBA, PR.
EM 27 DE AGOSTO DE 1987

Пропам'ятна бронзова таблиця на Домі українського студента ім. Миколи і Марії Бойчуків у Куритибі.

Загальний вигляд Дому студента.

Управа фундації УВУ в Америці з меценатом Миколою Бойчуком (сидить другий зліва).

Щоб хоч частинно запобігти цій невідрадній ситуації, Владика Кривий при допомозі Шкільного фонду Миколи і Марії Бойчуків при Фундації УВУ в Америці закупив велику парцелю землі в індустріяльній дільниці Куритиби при головному роздоріжжі. Околиця дуже швидко розвивається і дорожіє.

Метою закупу парцелі є збудувати на ній торговельно-ремісничу бурсу принаймнше на 100 осіб української молоді. Бурсу як прибіжище, життєву школу, бастіон і засіб перед денаціоналізацією. Дати нашій молоді український притулок і опіку в нових незнаних і тяжких для неї обставинах.

Вказати молоді на можливості організувати різного роду кооперативи, наприклад, харчові, виробничі спілки і підприємства та городництво. Навчити працювати в собі, бути продуцентом та розподілювачем.

Їх спільне перебування в українському гуртожитку серед своїх, їх зорганізованість, дасть кращу змогу і заохоту українській кооперації, підприємствам, окремим підприємцям, а навіть ровесникам в Північній Америці — прийти українській бразилійській молоді в різній формі з активною допомогою.

Згодом через поради і фахову допомогу, через різні доступні фахові, торговельні та ремісничі курси піднести її рівень і включити вже дещо підготовану в професійне і робітниче русло міста. Тим самим збережеться її для української церкви і народу.

П. Гой

УКЦерква...

(Закінчення зі стор. 1)

ські католики й українські православні живуть між собою дружно, але кожен сам обирає до якої Церкви йому належати.

— Чи не боїтеся ви, що у випадку леґалізації УКЦ виникне релігійний екстремізм з метою захоплення храмів, котрі раніше належали УКЦ?

„Ми зробимо все, щоб цього не сталося. Ми не будемо вриватися в храми, а відправлятимемо Служби Божі в тих самих храмах тільки в інші дні... Ми молимося за Міхаїла Горбачова і його помічників, бо тепер, як ніколи, потрібна згода, доброта і взаєморозуміння", — закінчив своє інтерв'ю Владика В. Стернюк.

У ПАКІСТАНІ, В ПЕШАВАРСЬКІЙ головній квартирі Альянсу демократичного звільнення Афганістану, відбулася пресова конференція генерала кабульського режиму Мохаммеда Фарука Заріфа, який дезертирував з урядової армії. Генерал Заріф повідомив, що він перейшов кордон разом з жінкою і двома дітьми, а тепер добивається права політичного притулку у З'єднаних Стейтах Америки. За словами втікача, становище в Кабулі і в інших містах, контрольованих урядом, можна назвати катастрофічним. „Якщо совєти припинять надавати допомогу Наджібуллі, — сказав генерал, — режим розвалиться протягом кількох місяців". Заріф натякнув, що він має інформації про систему безпеки кабульського режиму, але відмовився відповісти на запитання, чи передав він її командуванню муджагедінів.

Пам'яті визначної діячки Гуцульщини і Поділля

Надійшла сумна вістка, що 4-го травня ц.р., на 91 році мученичого, але творчого життя, у своїй улюбленій Терпилівці, померла Гануся Герасимович-Когут.

Похорон відбувся 6-го травня при співучасті двох католицьких священиків. Над могилою цієї надзвичайно популярної і шанованої постаті, чутливого любителя чистого мистецтва Гуцульщини і Поділля виголошено багато поминальних промов.

Нагороджена за життя найвищими нагородами за успішну працю в українському хоровому і килимарському мистецтві, вона все таки була заслана на десять років каторги у Казахстан. Після повороту, у важких умовах, далі продовжувала свою диригентську працю у Тернопільщині.

Споріднена з композиторами Барвінським і Кудриком, вона довела хорове мистецтво до вершин.

Покійна була дочкою Євгенії і драматурга о. Володимира Герасимовича, внучкою о. Євгена і Володимири Шухевичів. Була замужня з визначним різьбярем Гуцульщини Федором Когутом, який загинув у боротьбі за Батьківщину. Після втрати чоловіка Гануся продовжувала те, що їх сильно єднало — зберігання народного мистецтва, яке немов віддзеркалює українську душу. До останніх днів життя, як диригент, вона підносила серця слухачів до небуденних висот. Залі її концертів були вщерть переповнені так, що тяжко було одержати квитки вступу. Маленького, дрібного росту, вона вражала шляхетністю рисів, а при тому надзвичайною рішучістю і силою характеру. Надзвичайно скромна людина переважно була між своїми сільськими хористами у сірій свитині і хустині, зав'язаною на голові, хоч мала закінчений факультет філософії у Празькому університеті.

Над її могилою висловлено пропозицію, щоб з її хати створити музей, для вшанування пам'яті Ганусі і отця Герасимовича. Помимо всіх труднощів, на які такий проєкт звичайно натрапляє, віримо у його здійснення.

Родина і приятелі

ЗБРОЙНІ СУТИЧКИ МІЖ сирійськими і християнськими підрозділами у Ливані вилилися у справжні танкові бої на північ від Бейруту, в районі міста Мадфун, яке розташоване на невеликій ріці, що відділяє християнські райони від північних територій, контрольованих сирійцями. В той час як сирійці контролюють міст через ріку, війська генерала Мішеля Авна укріпилися 3 милі вниз за течією. Коли два тижні тому бої набрали запеклого характеру, сторони змінили свої позиції танками.

УКРАЇНСЬКИЙ ІНСТИТУТ АМЕРИКИ в НЮ ЙОРКУ, Н. Й.

ділиться сумною вісткою зі своїми Членами та Українською Громадою, що 20-го липня 1989 р. відійшла у Вічність

бл. п.

ЮЛІЯ з КУНЬКІВ СКВІРТНЯНСЬКА

активний член та добродій УІА і загально відома громадська діячка

Горем прибитим Доням Ірині й Марті та Родині висловлюємо наші глибокі співчуття.

ДИРЕКЦІЯ УІА

Ділимося сумною вісткою, що у понеділок, 7-го серпня 1989 року упокоїлася в Бозі на 68-му році життя наша Найдорожча Мама і Бабуня

бл. п.

ПАРАСКЕВІЯ ПОПАДЮК

ПОХОРОННІ відправи відбулися в четвер, 10-го серпня 1989 року в церкві Пресвятої Тройці в Керґонксон, Ню Йорк, та на українському католицькому цвинтарі св. Духа в Гамптонбурґу, Ню Йорк.

Залишила в смутку:

доньки — МАРІЮ ПОПАДЮК
АННУ БАРАН з мужем ІВАНОМ
сина — РОМАНА з дружиною ДЖУДІ
та п'ятеро внуків

Ділимося сумною вісткою, що 21-го серпня 1989 р. на 86-му році життя відійшла у Вічність наша Найдорожча Мама, Бабця і Прабабця

бл. п.

МАРІЯ ОЛЕКСІЄВНА КУЛИК

ПАНАХИДА в середу, 23-го серпня 1989 р. о год. 7:30 веч. в похоронному заведенні Литвин — Литвин в Union, N. J.

ПОХОРОН відбудеться в четвер, 24-го серпня 1989 р. о год. 9-ій ранку в українській православній церкві св. Вознесіння у Maplewood, N. J., а опісля на українському православному цвинтарі св. Андрія в С. Бавнд Бруку, Н. Дж.

Залишені в смутку:

син — АНАТОЛІЙ
внуки — МИКОЛА
ВОЛОДИМИР
АНДРІЙ
СОНЯ
ЛЮДА і
НАТАЛКА
правнучка — СТЕФАНІ АНН

Ділимося сумною вісткою з Рідними і Знайомими, що в четвер, 17-го серпня 1989 р. на 80-му році життя відійшов від нас у Вічність по важкій недузі

св. п. дипл. інженер

ЯРЕМА САВКА

Похоронні відправи відбудуться:

ПАНАХИДИ в суботу і неділю о год. 8-ій вечора,

ПОХОРОН в понеділок 9:30 рано з церкви Успення Божої Матері на цвинтар Code des Neige в Монтреалі.

В глибокому смутку:

дружина — ДАРІЯ
сини — СТЕФАН
ВОЛОДИМИР з дружиною ДЕБОРА
донька — РОКСОЛЯНА
внуки — ДЕМ'ЯН, ПЕТРО, ЛЮДМИЛА
сестри — МАРІЯ ОЛІЙНИК
НАТАЛІЯ ГРИГОРЧУК з родинами
шваґри — БОГДАН ТАРНОВЕЦЬКИЙ з родиною
РОМАН ТАРНОВЕЦЬКИЙ з дружиною
НІНОЮ і родиною
МИКОЛА ЗАВАЛЬНИЦЬКИЙ
ІРИНА і МИХАЙЛО МОРОЗ з родиною
ОЛЬГА ТРУШ з родиною
кузин — МИРОСЛАВ БОДНАР з родиною
і ближча та дальша родина в Канаді, Америці і Україні.

ГРУПІ АМЕРИКАНСЬКИХ конгресменів була надана безпрецедентна можливість побувати на ряді військових об'єктів СССР, які досі вважалися засекреченими. Під час візити в Совєтський Союз американські законодавці дістали можливість побувати на одній з пускових шахт ракет стратегічного призначення, на складальній лінії космічних кораблів, були присутні при випробуванні совєтської лейзерної гармати, а також побували в центрі для знищення старої хемічної зброї. Високо оцінивши результати поїздки в цілому, конгресмени все ж таки висловили ряд сумнівів з приводу декларацій совєтського уряду про одностороннє зменшення військ і озброєнь. Перед поїздкою в СССР американські законодавці побували у Східній Европі, де спостерігали за евакуацією совєтських бойових частин. „Все, що ми бачили, — сказав конгресмен-республіканець Джан Касіч, — виглядає непереконливим, бо ми поняття не маємо, якою бойовою силою буде володіти совєтське військо після часткового виведення. Багато частин, наприклад, дістане артилерію, якої вони раніше не мали. Ми приїхали сюди зі сумнівами, і ці сумніви залишаються досі".

Син України Орест Грох Зеня Мартинів
Петро
Маліса Гнатюк
Новацький привіт
Дана Гнатюк
від учасників новацький табору
Марко Качмар
„Острів пригод"
при Голубеному Озері
Альберта, Канада
30. липня — 9. серпня, 1989 р.
Адріян
Ніна
Харитя Білаш
Марія Качмар
Рената
Лада Шуркевич
Платон
Хоптяний
Олександер
Орестa
Краще смерть ніж зрада
Лукомський

СХІДНЯ НІМЕЧЧИНА звернулася з вимогою до свого західнього сусіда припинити надавати свої амбасади за кордоном втікачам із Східньої Німеччини. „В інтересах добросусідських відносин Західня Німеччина повинна покінчити з такою практикою негайно" — заявив східньонімецькому агентству АДП високопоставлений дипломат Східньої Німеччини Ганс Шіндлер. — Західньонімецькі дипломатичні місії, — продовжував він, — не мають права надавати притулок громадянам Східньої Німеччини". За останні місяці амбасади Західньої Німеччини у Варшаві, Будапешті, Східньому Берліні і Празі перетворилися в місця, де втікачі зі Східньої Німеччини шукають захист і громадянство Федеративної Республіки Німеччини. Згідно з законом ФРН, кожний німець, де б він не мешкав, має автоматичне право на одержання громадянства. Подібної масової втечі німців зі Сходу на Захід не було з часу спорудження Берлінської стіни у 1961 році.

Лист...

(Закінчення зі стор. 2)

чавлюванні поту й крови з незлічених жертв ҐУЛаґ-у — все це виписано з такою художньою силою і непідробною правдою, що українська література має право пишатися цим видатним твором. Другий такий з'явиться не скоро. Та чи й з'явиться взагалі — це ще невідомо.

Отож я прошу тих українських літераторів, які мене сьогодні чують: вимагайте, хай Спілка Письменників України звернеться до Української Академії Наук в Ню Йорку, аби здобути й видати на батьківщині цей епохальний твір. Замовчувати його сьогодні — це справжній злочин проти України і навіть проти всіх народів Совєтського Союзу.

Микола Руденко

● РОЗШУКИ ●

КЛЮЧНИК ВАСИЛЬ ІВАНОВИЧ

народжений 1921 р., Станиславівська область, Стрийський р-н, с. Стриганці, Україна. Просимо відізватися на таку адресу:

Michael Fedoriw, 308 East St. Chicopee, Mass. 01020

ТЕНІСОВІ ЗМАГАННЯ

ЗА ІНДИВІДУАЛЬНІ ПЕРШОСТІ УКРАЇНСЬКОЇ СПОРТОВОЇ ЦЕНТРАЛІ АМЕРИКИ і КАНАДИ на РІК 1989

і за чаші

УНСоюзу, Союзівки, Свободи, (в тому пропам'ятна чаша інж. Б. Рака), Українського Тижневика і п-ні Марії Душник

та грошові нагороди

в поодинокій грі:

ЖІНОК І ЖІНОК (35 р. і вище), ЧОЛОВІКІВ, мол., СЕНЬЙОРІВ (35-44), СЕНЬЙОРІВ (45 і 55), ЮНАЧОК, ЮНАКІВ (18, 16, 14, 12 і нижче р.).

Зголошення до змагань враз із вписовим по $15.00 приймає

MR. GEORGE SAWCHAK
7828 Frontenac, Philadelphia, Pa. 19111
до 23-го серпня 1989 р. Зголошення одержані після 23-го серпня не будуть взяті до уваги турніровою комісією.

ТУРНІРОВА КОМІСІЯ:

Р. Ракочий, ст., З. Снилик, Ю. Савчек, д-р З. Матківський, Ю. Попель.

ПОРЯДОК ЗМАГАНЬ:

П'ятниця, 1-го вересня — год. 1:00 по пол. на Союзівці: елімінаційна рунда чоловіків. Змагуни, які мусять змагатися в цій рунді одержать окремі повідомлення від проводу турніру **до суботи, 26-го серпня.**

Субота, 2-го вересня — год. 8:30 ранку на Союзівці: 1-ша рунда юначок (всі групи), сеньйори (35 р. і 45 р.) та жінок. Год. 8:30 ранку в Ню Полц: 1-ша рунда чоловіків. Год. 10:30 на Союзівці: 1-ша рунда юнаків (всі групи) год. 10:30 в Ню Полц: турнір переможених. Год. 3:30 по пол. на Союзівці: 1-ша рунда сеньйорів (55 р.).

Час та місце дальших змагань назначить провідник змагань Р. Ракочий, ст.

Змагуни групи чоловіків, вильосовані до елімінаційної рунди на п'ятницю, які не зможуть приїхати в цей день, як рівнож ті, що відпадуть в елімінаційних, можуть змагатися в в групі переможених.

З уваги на короткий час турніру та велике число учасників, змагуни можуть голоситись тільки до одної конкуренції, яку зазначать точно на реєстраційнім листку.

ПЛАВАЦЬКІ ЗМАГАННЯ

Субота, 2-го вересня, о год. 11:30 вранці

за

ІНДИВІДУАЛЬНІ ПЕРШЕНСТВА УСЦАК

та

ТРОФЕЇ І НАГОРОДИ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ

у слідуючих конкуренціях для дівчат і хлопців:

10 і нижче, 11 і 12 років

25 м. — довільним
50 м. — довільним
25 м. — горілиць
25 м. — грудним
25 м. — метеликом
4 x 25 м. довільні гінці

13-14 років
15 років і вище
50 м. — довільним
100 м. — довільним
50 м. — горілиць
50 м. — грудним
50 м. — метеликом
100 м. — змінним
4 x 50 м. — змінні гінці

Змагуни (-ки) можуть брати участь у 3-ох (трьох) індивідуальних конкуренціях і один раз в гінцях.

Реєстрація відбудеться над басейном в суботу, 2-го вересня, лиш від год. 9:30 до 10:30 вранці. Вписове виносить 3 дол. від змагуна (-ки).

Комісія змагань: **Е. і С. Зиблікевич; М. Бокало; М. Ґерич; Х. Кушнір; Ю. Тарасюк; О. Напора; Т. і Л. Калита; С. Галавай.**

У змаганнях можуть брати участь змагуни (-ки), яких Т-ва є членами УСЦАК

РЕЄСТРАЦІЙНИЙ ЛИСТОК — ДЛЯ ТЕНІСУ ТІЛЬКИ

Просимо витяти та вислати разом з оплатою $15.00
(Зголошення без вписового не приймається)

1. Ім'я і прізвище ....
2. Адреса (по-англійськи) ....
3. Телефон ....
4. Дата народження ....
5. Конкуренція та група в якій змагун хоче брати участь ....
6. Клюбова приналежність ....

Чеки виставляти на: KLK, American Ukrainian Sports Club

●FUNERAL DIRECTORS●